

Mieczysław Stryjewski

Szukanie miejsc

poprzez jesień
gdzie krwawi krzyk jarzębin
do białej ciszy
nad pochyleniem drzew
ty złożysz
wieniec pamięci
aż westchnienie
zgasi
myśl o mnie
10 IX 1971

Małgorzata Borzeszkowska

Droga w zupełnej ciszy

znalazłam sobie drogę,
cóż, właściwie znalazłeś ją ty;
drogę wyciętą w ciszy,
obłożoną plastrami zbóż
z fastrygą lotnych maków
i chabrów

droga wykrojona
w długich, późnych cieniach,
słońcu nurkującym w jęczmieniu,

jest szara w czerwone cętki,
pełźnie przede mną, zanurza coraz głębiej
we wschodzący mrokiem wieczór

wchodzimy w milczenie,
w bezgłośną nieobecność nas

znalazłeś dla nas drogę,
stoimy prawie blisko,
a ona, jak ruchome chodniki na lotniskach,
prowadzi nas w dwóch,
zupełnie niezbieżnych kierunkach

Małgorzata Borzeszkowska

Gdybym mogła?

gdybym mogła zawrócić dzień
zza horyzontu
gdybym mogła otworzyć dłonie
i wypuścić z nich słońce
czerwone i pachnące maciejką

przyszyć maki do szarej linii widnokregu,
rozetrzeć nad nim fiolet i pomarańcz,
tu i ówdzie dodać dobre słowo,
cichą melodię wieczorną,
oprawić w ramki

gdybym tak mogła,
czy wziąłbyś mnie znów na własność,
razem z udomowionym nieboskłonem,
makami i nadmiarem rumieńców?

a może jednak nie?
może nadal musiałabym sama sadzić drzewa
i bez końca ścigać pusty horyzont

Grażyna Stenka

Ubolewanie nad życiem
/Baszty Bluszczowej/

często odwiedzam moją przyjaciółkę
/zresztą nie opodal mieszkam/
napisz: to nic że starsza
o kilka wieków
i zaznacz: lubię słuchać
opowieści prawdziwych

lecz
jak to w życiu bywa

kto widział i słyszał wiele
na koniec
zamyka mu się usta

Izabela Barukowa

Lęborskie wędrowanie

spod pielgrzymich sandałów
pryskają kamyki dni i godzin
za mną pozostają
słupków przydrożnych krzyże
zwieńczone cierpieniem i laurem
w plecaku
motyle uśmiechów
i westchnień kamienie
grzbiet gną ku ziemi
a puste są dłonie
poprzez ómę nocną
szukają blasku SŁOŃCA
                  idę
                  wiedziona ku NIEMU
aż wytęsknieniem wejde
w istnienia chwilę
najpiękniejszą
by dać się porwać
                  WIECZNEMU

ks. Kazimierz Kozłowski

wiara matki

na stole
pozostały okruszyny chleba
jak krople słońca

już po biesiadzie rodzinnej
ciała nakarmione i dusze pocieszone

wszyscy rozeszli się
w najrozmaitsze strony
w najszczęśliwszą sprawę
w najprawdziwszą tęsknotę

tak wierzy matka zanurzona w pacierz
że nie zgaśnie dobre słowo
że nie zginie dobry uczynek
a w końcu każdy znajdzie konfesjonał
jak ostatnią deskę ratunku
na swoje blizny
na swoje nicości
i ból oddali
a pokarm przybliży

jeśli uwierzy

Bartosz Muszyński

***

ja wierzę – nie płoną manuskrypty, alkohole
rozlano w kragłe puchary. Mistrzu i ty
czcigodna Margot – byliście rozdzielnie

jedni w mieście urojeń – prawdziwych,
boleśnie tykalnych i zabliznionych
ledwie przeinaczeń, w zwierciadłach

po krocie odbici, tako tu i teraz, tu
stygnę obok szklaneczki tequili – ciemnej
słodczy, barwy i smaku podobnej

słońca pochodni, tako i słucham:
przybliża się stąpanie – wbrew mechanizmom
śmiertelnie precyzyjnym – nieuchwytnie

Krzysztof Wroński

Pamięć

Jest taki dom
i jest taki ogród.
Gdybym pojechał tam teraz
zobaczyłbym może
swój cień sześciolatka,
swoją plastikową taczkę,
i małe palce dziecka na niej.

I może patrzyłbym
tak, jak patrzyłem
i widziałbym to, co widziałem
i zapomniałbym wszystko,
co wiem o pamięci.

Maja Komasińska

Penelopa

telefon zasnął
i śni o twoim głosie
wiatr śle mi liście
twoich listów brak
blady listopad deszczem puka do okien
i pustka i zimno
żałobę przybrał sad
twoje kroki w chmurach całuje słońce
błękit cię schwycił w ramiona bez skazy

a ja czekam w itace
własnych łez
złudzenia swoje pruję
każdej nocy

Stefan Fikus

Sedzy sobie ptôszk ë tak so...

Sedzy so tak ptôszk
ë sobie swistô.
Czemùsz jô tak muszã
smãtnie sobie gwizdac?

Mëmkò mòja mëmkò
dzes te naje czasë,
dzes czarzeniô mòje,
dzes zdzinãlë gwiôzdzë.

Zdzinãlë te gwiôzdzë,
miesąc wëzłocony,
pòòstalë czasë,
czasë zamroczoné.

Òj, nieszczesnô dolo,
dzes najé rojeniô?
Spadłë gwiôzdzë ë mój miesąc
ë zatrząsł sã mój swiat.

Swistô sobie swistô
ë pòdkôrbiô wkòło,
nawet tedë swistô,
czej ni mô do kògò.

Ale przëszlë czasë,
czasë nie złoconé,
gwiôzdzë pòspòdalë,
miesąc zamroczony.

Nawet tobie ptôszkù
przińdze wnet zamòknąc,
nie mdze tej gałazczy,
na ktërny sobie swistôsz.

Iga Kardas

***

Kiedyś napiszę dla Ciebie wiersz
Pełen ciepła, na chłodne wieczory
Ubiorę go w słońca promienie
Poprzetykam wrzosem
Żeby zawsze wyglądał odświeżenie
Poliki mu musnę zapachem malin
We włosy powplątam jesienne liście
W kieszeni ukryję śpiew rajskiego ptaka
I szum strumyka
Tchnę w niego życie pachnące lasem
Pełne uśmiechów
Radością ruszę serca dzwon, który bić nie przestanie
Jeszcze, na koniec, sypnę księżycowym pyłem
Zobaczysz-będzie się mienił
Nawet gdy zgasną wszystkie gwiazdy
I jeszcze przepasam kokardą
Utkaną z pajęczyn i tęczy
Do ręki wetknę koniczynę
Czterolistną - by przyniósł Ci szczęście
Gdy będzie gotowy - zapoznam go z Tobą
Dostaniesz go na własność
Będzie Twoim przyjacielem
Gdy ciężkie dni zaskoczą
Obejmie silnym ramieniem
Srebrną łzę odgoni w niepamięć
Szepnie Ci do ucha głosem Twoich córek -
- „Kocham Cię mamo.”
Dobre dni przypomni

Patryk Zimny

List szósty

to było wtedy pamiętasz
pierwszy raz zrobiłem w spodnie
a mama mówiła że jestem niewinny
to tak jak przed supermarketem
dostałem po pysku od starszych kolegów
choć się broniłem jestem niewinny
pod szkołą stałem nie chcąc wejść do klasy
bo już wiedzieli że w domu mnie bito
byłem niewinny w stu różnych miejscach
na ciele broniąc się w pojedynkę
chodziłem boso kładłem się nagi
i odkrywałem przed dziewczynami
bo byłem niewinny
pamiętasz ten wierszyk
przed snem modlony
jak ćma co gaśnie

Patryk Zimny

Garstedt

w parku willego brandta nie ma drzew
trawa jest idealnie przystrzyżona tylko komu
po niej chodzić gdy zakaz
verboten

kilka ławek powyżej sześćdziesiątego roku życia a
piaskownica z tureckimi imigrantami zamienia się w kebab
spojrzeć się dalej Polacy wznoszą biurowiec

tylko gdzie są Niemcy otóż oni pracują
gdzieś obok na przykład w policji
pilnują aby pijący przy nich nie rozrabiali

bo *sozial* to szkoła życia nikt ci za darmo nie zabierze
w piątek jest targ: owoce warzywa frankfurterki
ryby wędzone

czarni zagłosują na zielonych ewangelicy pomodlą się
za to by euro dało po kieszeniach
hausmeister jak zwykle posprząta przed blokiem

w parku bez drzew szukałem kogoś
z kim mógłbym pójść

pozbiierać liście

Leszek Wołosiuk

Gdzie schować tamte wspomnienia

Gdzie schować tamte wspomnienia,
purpurowe słońce, uśmiech dziecka,
poranną rosę, mleczną mgłę,
utkaną drogę kroplami deszczu.

Gdzie schować łzy matki
spadające na kwiaty nadziei
dla życia zrodzonego wczoraj,
dziś zbierającego
kwiaty jesieni.

Gdzie schować moje zmartwienia,
widząc biegnących przed siebie
bez kwiatów naszych bzów,
bez miłości majowego dnia.

Szukajmy naszych tradycji
w konarach wiekowych drzew.
Szanujmy gniazda naszych ptaków,
tam znajdziemy schowane
wspomnienia.

Andrzej Wojciech Guzek

odWILŻ

lądolody puszczają kaniem
szczeliny wypełnia
zmięta tra
wa niepamięci i ponad
czasowa tkliwość metafory
gryzą się w kolejce po
engement
a lądoludy t
ratują ideę przetrwania wędrówki przed
końcem zgody narodów
teorie spiskowe uchodzą
tymczasem jeszcze na
sucho bokiem kiedy
kurtyna wisi a nie
jednak cudem
włosku
mówilem